

www.jollibread.com

Títol original: *Momo*

© 1973, K. Thienemann Verlag

(Thienemann Verlag GmbH), Stuttgart / Wien

© De la traducció: 1996, Francesca Martínez

© D'aquesta edició:

2019, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-41-1

Dipòsit legal: M-39.275-2015

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Tercera edició: juliol de 2019

Més de 10 edicions publicades en el Grup Promotor

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Rosa Marín, Julia Ortega

i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

MOMO

Michael Ende

jollibre

*La teva llum resplendeix en la foscor.
I jo no en sé pas la raó.
A cops tan a prop, d'altres lluny com un vel.
No sé quin nom dir-te.
Com puc definir-te?
Resplendeix, oh tu, petit estel!*

(D'una vella cançó infantil irlandesa).

Primera part

**La Momo i els seus
amics**

Una ciutat gran i una nena petita

9

Temps era temps, ja fa molts anys, quan els homes encara parlaven llengües ben diferents de les d'ara, ja hi havia als països càlids grans i magnífiques ciutats. Allí s'alçaven els palaus de reis i d'emperadors, allà hi havia carrers amples, carrers estrets i carrerons tortuosos, més enllà ensopegàveu amb temples superbs i amb estàtues d'or i marbre que representaven les diferents divinitats. Hi havia mercats de tots els colors on podíeu comprar mercaderies d'arreu del món i places boniques i espaioses on la gent s'aplegava per comentar les novetats i poder-hi enraonar o escoltar. Però el que sobretot hi havia era grans teatres.

Tenien un aspecte semblant al dels circs d'avui dia, només que havien estat construïts de dalt a baix amb blocs de pedra. Les files de seients per als espectadors eren esglaonades i formaven un pronunciat embut. De dalt estant, la forma d'algunes d'aquestes construccions era circular, d'altres vegades era ovalada i encara n'hi havia de semicirculars. Rebiem el nom d'amfiteatres.

N'hi havia de la grandària d'un estadi de futbol, però també de més petits on només cabien uns quants centenars

d'espectadors. N'hi havia de sumptuosos, adornats amb columnes i figures, i d'altres de senzills i sense ornaments. Aquests amfiteatres no tenien teulat i totes les manifestacions es feien a l'aire lliure. És per això que, en els més fastuosos, les grades havien estat cobertes amb catifes entreteixides d'or per protegir el públic de l'ardor del sol o d'un xàfec inesperat. En els més senzills es feien servir estores de vímet i palla. En una paraula, els teatres eren fets d'acord amb les possibilitats del públic. Però tothom en volia tenir un, perquè tots formaven un auditori i un públic apassionats.

I cada cop que es lliuraven a les emocions o també a les gestes còmiques que es produïen a l'escenari, era com si aquell fragment de vida només representat se'ls hagués convertit, d'una forma misteriosa, en una cosa més real que la seva vida de cada dia, i els enamorava parar les orelles a aquesta altra realitat.

Han passat milers d'anys des d'aleshores. Les grans ciutats d'antany jeuen esfondrades, els temples i els palaus han estat enderrocats. El vent i la pluja, el fred i la calor n'han erosionat i foradat les pedres i, pel que fa als teatres, només en queden ruïnes. Entre els murs mig enrunats les cigales canten la seva cançó monòtona, i és com si la terra respirés en somnis.

No obstant això, algunes d'aquestes velles i grans ciutats s'han mantingut grans ciutats fins ara. La vida que s'hi mena és, naturalment, tota una altra cosa. Els homes hi circulen amb cotxes i tramvies, i hi tenen telèfon i llum

elèctrica. De tant en tant, barrejats amb els nous edificis, hi veiem un parell de columnes, un pòrtic, un tros de muralla o un amfiteatre d'aquells vells temps.

I va ser en una d'aquestes ciutats on va tenir lloc la història de la Momo.

Als afores, en els límits meridionals d'aquesta gran ciutat, allà on conflueixen els primers camps amb les últimes cases –unes barraques cada vegada més miserables–, hi ha, amagades en una pineda, les ruïnes d'un petit amfiteatre. Un amfiteatre que en aquella època no pertanyia pas al grup dels més sumptuosos, sinó que –per dir-ho d'alguna manera– era un teatre per a la gent pobra. En els nostres dies, és a dir, en l'època en què va començar la història de la Momo, les ruïnes havien estat gairebé del tot oblidades. Només un parell de catedràtics d'arqueologia en coneixien l'existència, però havien deixat de preocupar-se'n, perquè ja no hi quedava res per investigar. I és que tampoc no era cap relíquia digna de ser comparada amb les altres relíquies que hi havia a la gran ciutat. Així doncs, només de tant en tant s'hi perdien un parell de turistes que es dedicaven a grimpar per les graonades cobertes d'herba, feien soroll o un parell de fotos i se'n tornaven altre cop. Després aquell circ de pedra tornava a ser envaït pel silenci i les cigales entonaven una altra estrofa de la seva interminable cançó, que per cert no es diferenciava gens de l'anterior.

De fet, la gent de la rodalia era l'única que coneixia aquell estrany edifici circular. Hi deixaven pasturar les

cabres, la quitxalla feia servir la rodona del mig per jugar a pilota i algunes nits hi anaven les parelles d'enamorats.

Però un bon dia va córrer la brama que algú habitava les ruïnes des de feia poc. Era una criatura, probablement una nena. De tota manera, era difícil de determinar, perquè portava uns vestits una mica estranys. Es deia Momo o una cosa així.

12 En efecte, l'aspecte de la Momo era una mica extravagant i era ben possible que la gent que donava molta importància a l'ordre i a la netedat al començament s'endugués un esglai. Era menuda i força escarransida, de tal manera que no es podia saber ni amb la millor de les voluntats si només tenia vuit anys o si ja en tenia dotze. El seu cap era ple de rínxols escabellats i negres com l'atzabeja, i no semblaven pas haver conegut pinta ni tisoires. Els ulls, molt grossos i bonics, també eren negres com l'atzabeja, i els peus del mateix color, ja que gairebé sempre caminava peu nua. De vegades –només a l'hivern–, portava sabates, però eren dues sabates diferents que, a més, li anaven massa grans. Això s'explicava perquè la Momo no posseïa res que no fos trobat en algun lloc o regalat per algú. La faldilla era tota feta de parracs de diferents colors i li arribava fins als turmells. Al damunt portava una jaqueta d'home vella i massa ampla, amb les mànigues arromangades a l'altura dels canells. La Momo no volia tallar-les, perquè era previsor i pensava que al capdavant encara podia créixer. I aneu a saber si mai més trobaria una altra jaqueta tan bonica i pràctica i amb tantes butxaques.

Sota l'escenari d'aquell teatre en ruïnes cobert d'herba hi havia un parell de cambres mig enderrocades a les quals s'arribava a través d'un forat de la muralla. La Momo s'hi havia instal·lat com si fos casa seva. Un bon dia s'hi van presentar alguns homes i algunes dones de la rodalia i van intentar fer-li buidar el pap. La Momo, dreta davant d'ells, se'ls mirava esporuguida, perquè temia que la fessin fora d'allà. Però aviat es va adonar que eren bona gent. També ells eren pobres i sabien el pa que s'hi donava.

–Mmm –murmurà un dels homes–, o sigui que això d'aquí t'agrada.

–Sí –va respondre la Momo.

–I t'hi vols quedar?

–I tant.

–Però, no et trobaran a faltar?

–No.

–Vull dir que si no has de tornar a casa teva.

–Casa meva és aquí –replicà la Momo a corre-cuita.

–Però, d'on has sortit, criatura?

La Momo va fer un gest indeterminat amb la mà, tot assenyalant cap a algun indret llunyà.

–Així doncs, qui són els teus pares? –va increpar-la un cop més l'home.

Desconcertada, la Momo va mirar-se l'home i els acompanyants, i arronsà lleugerament les espatlles. Aquella gent va intercanviar unes quantes mirades fent un sospir.

–No cal que tinguis por –prosseguí l'home–. No volem pas fer-te fora d'aquí. Et volem ajudar.

La Momo assentí en silenci, encara que no del tot convençuda.

–O sigui que et dius Momo, eh?

–Sí.

–És un nom bonic, però mai no l’havia sentit. I, doncs, qui te’l va posar?

–Jo –va dir la Momo.

–Tu mateixa, dius?

–Sí.

14

–I quan vas néixer?

La Momo va rumiar i al final va dir:

–Pel que recordo sempre he estat aquí.

–Que no tens cap tia ni cap oncle ni cap àvia? Que no tens cap familiar amb qui anar?

La Momo es va limitar a mirar-se l’home i a fer una estona de silenci. Després va mormolar:

–Casa meva és aquí.

–Va bé –digué l’home–, però és que encara ets una criatura... Quants anys tens en realitat?

–Cent –va dir la Momo vacil·lant.

Aquella gent, creient que anava de broma, van riure.

–Au, no facis bromes. Quants anys tens?

–Cent dos –va respondre la Momo encara una mica més insegura.

Va transcórrer una estona fins que van comprendre que la nena només sabia un parell de números que havia pescat al vol, del significat dels quals, tanmateix, no podia fer-se una idea concreta, perquè ningú no li havia ensenyat a comptar.

–Escolta –va dir l’home després d’haver consultat els altres–, et semblaria bé que aviséssim la policia que ets aquí? Aniries a una llar d’infants, on et donarien menjar i tindries un llit, i podries aprendre a comptar i a llegir i a escriure i moltes coses més. Què me’n dius, eh?

La Momo se’l va mirar espantada.

–No –murmurà–. No hi vull anar, allà. Ja hi vaig estar una vegada. També hi havia altres nens. Les finestres tenien reixes. Cada dia hi havia bastó... i sense cap motiu. Així que una nit, vaig saltar la tàpia i vaig fugir-ne corrents. No hi vull tornar més, allà.

15

–Ja ho entenc –va dir l’home vell fent un senyal d’assentiment. I els altres, que també ho entenien, van estar-hi d’acord.

–Això està molt bé –va dir una dona–, però encara ets massa criatura. Algú o altre ha de tenir cura de tu.

–Jo –va contestar la Momo més tranquil·la.

–I ja podràs tota sola? –va preguntar la dona.

La Momo va callar una estona i després va dir en veu baixa:

–No em cal gran cosa.

Altres cop les persones van intercanviar unes quantes mirades, sospiraren i van assentir.

–Saps què, Momo? –va intervenir una altra vegada l’home que havia parlat al començament–, hem pensat que potser podries encabir-te a casa d’algun de nosaltres. Encara que ningú no disposa de gaire lloc i que la majoria hem d’alimentar una trepa de nanos, som del parer que ja no ve d’un. Què en penses, eh?

–Gràcies –va dir la Momo, i va somriure per primera vegada–. Moltes gràcies! Però, és que no podríeu senzillament deixar-me viure aquí?

Ho van estar discutint del dret i del revés una bona estona i, al final, van arribar a un acord. Perquè, al capdavall, la nena –així és com ho veien ells– tant podia viure allà com a casa de qualsevol d’ells, i tots plegats en tindrien cura, ja que de totes maneres era més senzill fer-ho plegats que no pas un de sol.

16 I van posar-s’hi de seguida. De moment van endreçar i arreglar tan bé com van saber aquella cambra de pedra mig enderrocada on vivia la Momo. Fins i tot un d’ells, que era paleta, va construir-hi una petita llar de foc de pedra. També van arreplegar un tub de xemeneia rovellat. Hi havia un vell fuster que amb les fustes d’un parell de caixes va agençar-li una tauleta i dues cadires. I, per arrodonir-ho, les dones li van portar un llit de ferro amb quatre ornaments florals que ja era per llençar, un matalàs molt poc estripat i dues mantes. Aquella llodriguera de pedra que hi havia sota de les ruïnes va quedar convertida en una habitació petita i agradable. Finalment, el paleta, que tenia fusta d’artista, va pintar-li a la paret un magnífic quadre de flors. Fins i tot hi va pintar el marc i el clau d’on penjava el quadre.

I, més tard, van anar-hi les criatures per portar-li tot allò que podien treure’s de la boca: l’un, un bocí de formatge; l’altre, un panet; el de més enllà, una mica de fruita, etc. I, com que eren molta mainada, aquella nit van ser una bona colla per celebrar a l’amfiteatre una petita

revetlla en honor de la Momo i de la seva nova llar. Va ser una d'aquelles festes tan divertides que només sap celebrar la gent pobra. I així és com va començar l'amistat entre la petita Momo i la gent de la rodalia.

Una qualitat ben corrent i una baralla no gens corrent

18 A partir d'aleshores, a la petita Momo tot li va anar bé, si més no això era el que ella pensava. Sempre tenia alguna cosa per menjar; algunes vegades més, d'altres menys, tot depenia de com es presentaven les coses i del que la gent podia donar-li. Tenia un sostre i un llit, i, si feia fred, podia encendre foc. Però el més important era que tenia molt bons amics.

Es podria pensar que la Momo –així de senzill– havia estat de sort el dia que va ensopegar amb aquella gent tan amable... i, de fet, aquest era el seu parer. Però ells també van poder comprovar ben aviat que la seva sort no era pas més petita. Necessitaven la Momo i es feien creus de com abans se n'havien sortit sense ella. I, com més temps feia que la tenien, més imprescindible era per a ells; tan imprescindible, que només vivien amb l'ai al cor per si un dia tornava a desaparèixer. Va resultar, doncs, que la Momo tot sovint tenia visites. Quasi sempre hi vèieu l'un o l'altre parlant-hi la mar d'entusiasmat. I, si mai algú la necessitava i no hi podia anar, la feia anar a buscar. I a aquell que encara no s'havia adonat que

la necessitava, la gent li deia: «Vés a trobar la Momo, home!».

Aquestes paraules es van anar convertint a poc a poc en una frase feta i indiscutible entre la gent de la rodalia. Així com diem «Que vagi bé!» o «Bon profit!» o «Al cel sigui!», exactament de la mateixa manera la gent aprofitava totes les ocasions possibles per dir: «Vés a trobar la Momo, home!». Però, per què? És que l'agudesesa de la Momo la feia tan extraordinària que tenia un bon consell per a tothom? I que potser sempre trobava les paraules justes quan algú necessitava ser consolat? O és que era capaç de fer judicis assenyats i equànimes?

19

No, la Momo era incapaç de tot això, exactament igual que tots els altres nens. Es tractava potser d'alguna cosa que feia posar la gent de bon humor?

Potser era, per posar un exemple, que cantava molt bé? O que tocava algun instrument? O que, tenint en compte que vivia en una mena de circ, havia acabat per aprendre algun número de dansa o alguna acrobàcia? No, tampoc no es tractava d'això.

Que coneixia les arts màgiques? Potser alguna fórmula secreta amb l'ajuda de la qual foragitava tots els maldecaps i les misèries? Sabia llegir les mans o predir el futur d'alguna altra manera?

No, res de tot això.

Allò que la petita la Momo sabia fer millor que ningú era escoltar. Això, però, no té res d'extraordinari, dirà possiblement algun lector; al cap i a la fi, escoltar ho pot fer qualsevol.

I, això no obstant, està en un error. Escoltar de debò de debò és una cosa que només molt pocs saben fer. I la manera com la Momo escoltava era un fet del tot insòlit.

La Momo escoltava de tal manera que els pensaments més savis s'emparaven de sobte de la gent més estúpida. I no pas perquè ella els digués o els preguntés res que els ho fes induir, no. Ella restava asseguda i es limitava a escoltar amb atenció i amb el més viu interès. I, amb aquesta actitud, els seus ulls grossos i foscos observaven l'interlocutor, i aquest sentia com tot d'una se li acudien uns pensaments que mai no hauria ni sospitat.

20

Escoltava de tal manera que els més perplexos i indecisos sabien de cop i volta el que volien. Els tímids se sentien de sobte lliures i agosarats. Els dissortats i els afligits es tornaven confiats i alegres. I si algú pensava que la seva vida era un fracàs total, sense sentit, i que només era un més entre milions d'éssers, un ésser insignificant del qual es pot prescindir igual que es prescindeix d'una escombra vella..., quan s'adreçava a la petita Momo per contar-l'hi, tot parlant-n'hi, veia amb claredat que s'equivocava de mig a mig. Entre tots els éssers humans, de tipus amb les seves característiques, només n'hi havia un, i aquesta era la raó per la qual, a la seva manera, ell era un ésser tan important en aquest món.

Era així com escoltava la Momo!

Un bon dia es van presentar a l'amfiteatre dos homes que s'havien barallat a mort i que, tot i ser veïns, ja no es parlaven. La gent els havia aconsellat d'anar a trobar la Momo, ja que no podia ser de cap manera que, entre

veïns, es visqués enemistat. Al principi tots dos homes s'hi van negar i, finalment, hi van accedir a contraccor.

Ara tots dos seien a l'amfiteatre, muts i hostils, a un extrem i a l'altre de les grades de pedra, amb la mirada ombrívola i fixa.

L'un era el paleta, l'autor de la xemeneia i del magnífic quadre de flors de l'habitació de la Momo. Es deia Nicola i era un tipus fort, amb un bigoti negre de puntes cargolades enlaire. L'altre es deia en Nino. Era primet i sempre semblava una mica cansat. En Nino era l'arrendatari d'un petit establiment d'un barri perifèric, en el qual la majoria de les vegades només hi havia una parella de vells que es passaven tota la nit asseguts davant del mateix got de vi, bevent i parlant dels seus records. En Nino i la seva grassa muller també formaven part de la colla d'amics de la Momo i ja li havien portat uns quants cops coses bones per menjar.

21

La Momo, veient que els dos homes estaven enfadats i no es parlaven, de moment no sabia a quin dels dos adreçar-se primer. Per tal de no ofendre cap dels dos, finalment es va asseure al marge de l'escenari de pedra, en un lloc equidistant de tots dos, i començà a mirar-se'ls ara l'un ara l'altre, tot esperant la seva reacció. Hi ha coses que volen temps... i el temps era veritablement l'única riquesa de la Momo.

Quan ja feia molt que els dos homes seien allà amb aquell posat, tot d'una, en Nicola es va alçar i va dir:

—Me'n vaig. He vingut aquí per mostrar la meva bona voluntat. Però ja ho veus, la Momo, és incorregible. Què en trauré d'esperar-me més?

I es va girar decidit a anar-se'n.

–Això mateix, marxa d'una vegada! –li cridà en Nino–. No calia ni que haguessis vingut, perquè jo, amb pocaver-gonyes com tu, no hi faig les paus!

En Nicola es va tombar. De la ràbia, la cara se li havia posat vermella com un pebrot.

–De quin pocavergonya parles? –demanà en to ame-naçador tot desfent el camí–. A veure si ets capaç de re-pertir-ho!

22

–Tantes vegades com vulguis! Et penses que ets tan gall i tan fort que ningú no gosarà cantar-te les veritats! Però jo sí que te les cantaré, a tu i a tothom que les vulgui escoltar! Au, home, acosta't i mata'm, que és el que ja em vas voler fer!

–Tant de bo ho hagués fet! –bramà en Nicola serrant els punys–. Que no ho veus, Momo, la quantitat de men-tides i calúmnies que diu?! Si només el vaig agafar per les solapes i el vaig llançar dins la bassa d'aigua bruta que hi ha als darreres d'aquella taverna enxubada, una bassa que no és bona ni per ofegar-hi les rates!

I, girant-se altre cop cap a en Nino, va etzibar-li:

–Per desgràcia, ja veiem que encara ets viu!

Fou un rosari d'insults dels més ferotges i la Momo, que no sabia de què anava, no en va treure l'aigua clara ni va saber les raons d'aquell acarnissament. Però a poc a poc tot es va anar aclarint: la infàmia comesa per en Nicola era perquè abans en Nino li havia donat una bufetada en presència d'alguns clients. Però, abans que això succeís, en Nicola havia intentat fer miques la vaixel·la d'en Nino.

–Això és mentida! –es va defensar en Nicola indignat–. L'únic que vaig llançar contra la paret va ser una gerra, i encara una gerra esquerdada!

–Però era *la meva* gerra, ho entens? –replicà en Nino–. I tu no hi tenies cap dret, cap ni un!

En Nicola era del parer que hi tenia tot el dret, perquè en Nino havia ofès el seu honor de paleta.

–Saps què ha anat dient de mi? –cridava a la Momo–. Ha anat dient que no faig ni una sola paret dreta, perquè vaig borratxo nit i dia. I que ja hi anava el meu besavi, que segons ell havia ajudat a fer la torre de Pisa!

–Per l'amor de Déu, Nicola –contestà en Nino–, si ho vaig dir de broma!

–Doncs quines bromes! –grunyí en Nicola–. Aquestes coses a mi no em fan riure.

Però va resultar que la broma d'en Nino només era per tornar la pilota a en Nicola, ja que un bon dia al matí, a la porta d'en Nino, van aparèixer unes lletres vermelles com la sang que deien: «Un home inútil només serveix per a taverner». I ara era a en Nino a qui allò no feia gens de gràcia.

Durant una estona es van discutir a mort per determinar quina de les dues bromes era la millor, i la ràbia se'ls tornava a menjar. Però, de sobte, van deixar-ho córrer.

La Momo se'ls mirava amb uns ulls com unes taronges i cap dels dos no era capaç d'interpretar el significat de la seva mirada. Que potser per dins es reia d'ells? O més aviat estava trista? El seu rostre no delatava res. Però, tot d'una, va ser com si el dos homes s'haguessin vist en un mirall i van començar a avergonyir-se de tot.

–Bé, Nino –va dir en Nicola–, potser sí que no hi hauria hagut d’escriure res de tot allò, a la teva porta. No ho hauria fet si tu no t’haguessis negat a servir-me un sol got de vi. Això va contra tots els principis, que no ho entens? Perquè jo no t’he deixat mai res a deure i tu no tenies cap motiu per tractar-me de la manera com ho vas fer.

24 –Que no en tenia, dius?! –va replicar-li en Nino–. Que ja no te’n recordes, de la història del sant Antoni? Ep, t’has tornat blanc com el paper! Aquell dia em vas donar bou per bèstia grossa, però a mi no m’ensarronen així com així.

–Jo? –va exclamar en Nicola donant-se forts cops al front–. Que en saps, de girar la truita! Eres tu el qui em volia fotre, el que passa és que no te’n vas sortir!

Les coses havien anat de la següent manera: d’una de les parets del petit establiment d’en Nino penjava un quadre que representava sant Antoni. Era una reproducció en colors que en Nino havia retallat un bon dia d’una revista i l’havia emmarcarda.

Al cap d’un temps en Nicola va voler que en Nino li donés el quadre a canvi d’una altra cosa seva; es veu que el trobava d’allò més bonic. I en Nino, que era molt hàbil regatejant, havia aconseguit que en Nicola li oferís el seu aparell de ràdio. En Nino es petava de riure, perquè era evident que en Nicola en sortiria esquilat. I van tancar el tracte. Llavors, però, es va descobrir que, entre la làmina i el cartó del darrere, hi havia un bitllet amagat, i en Nino no en sabia res. De cop i volta l’ensarronat era ell, i això

li coïa. En poques paraules, va exigir a en Nicola que li tornés els diners, ja que no formaven part del tracte. En Nicola s'hi va negar i el resultat va ser que en Nino ja no li omplí més el got. Així havia començat la baralla.

Ara que havien arribat al començament de l'embolic, tots dos van estar una estona muts.

Després en Nino va preguntar:

–I ara, Nicola, sigues franc... Abans de fer l'intercanvi, ho sabies o no ho sabies, això dels diners?

–És clar que sí; si no, no l'hauria fet.

–Llavors has de reconèixer que em vas enganyar!

–Per què? De debò que tu no en sabies res, dels diners?

–No, paraula d'honor!

–Mira-te'l! Llavors ets tu qui em volia engalipar. Si no, com és que et vas atrevir a acceptar la meva ràdio a canvi d'un retall de diari sense cap valor, eh?

–I tu, com ho sabies, això dels diners?

–Feia dues nits que un client els hi havia ficat per fer-ne ofrena al teu sant Antoni.

En Nino es va mossegar els llavis:

–N'hi havia molts?

–Ni més ni menys dels que val la meva ràdio –contestà en Nicola.

–En aquest cas –va dir en Nino com si reflexionés–, només ens hem estat barallant per un sant Antoni que vaig retallar del diari.

En Nicola es va gratar el cap:

–Així és –murmurà–. Per mi te'l pots quedar, Nino.

–De cap manera! –va respondre en Nino amb posat digne–. Un tracte és un tracte! Segellem el nostre honor amb una encaixada de mans!

I, de sobte, tots dos van començar a riure alhora. Van baixar per les grades de pedra per trobar-se a la rodona del mig coberta d’herba, on es van abraçar. Després tots dos van llançar-se als braços de la Momo i van dir-li:

–Moltes gràcies.

26

Ja feia estona que se n’havien anat i la Momo encara els deia adéu amb la mà. Estava molt contenta que els seus dos amics tornessin a entendre’s com abans.

Un altre dia se li va presentar un nen amb un canari que no volia cantar. Allò sí que va donar-li feina! Se’l va haver d’escoltar una setmana sencera fins que va començar a refilar i a cantussejar de nou.

La Momo s’escoltava tot el que es presentava: gossos, gats, grills, gripaus, fins i tot la pluja i el vent i els arbres. I, a la seva manera, tots li parlaven.

Algunes nits, quan tots els seus amics ja se n’havien anat, durant una bona estona s’asseia tota sola en aquell gran circ de pedra, sota la fosforescent volta celeste, i escoltava el grandiósilenci. I en moments així era com si estigués asseguda dins el pavelló d’una gran orella que escoltés el món dels astres. I era com si sentís una música suau que li arribava al cor d’una manera ben estranya.

En nits com aquella solia somiar coses molt i molt boniques. I el qui digui que escoltar no té res d’extraordinari que ho intenti per veure si n’és capaç.